

[Alfred Hansen.]

ningsgrundlaget for vægtafgiften. Jeg vil foreslå, at man finder frem til en kilopris, så man undgår disse store afgiftshop ved bestemte vægtgrænser. En sådan ordning ville være mere retfærdig, og den ville være mere forbrugervenlig, idet den ville give motorejeren bedre mulighed for at bestemme sit forbrug uden at blive straffet økonomisk.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg vil først over for folketinget og ordførerne beklage min lidt sene indtræden i debatten.

Den eneste forskel af betydning mellem dette lovforslag og det af min forgænger fremsatte er spørgsmålet om dumpers, som har været inddraget af en lang række af ordførerne. Jeg finder det i og for sig rigtigst, at man tilvejebringer en ligestilling på de områder, hvor det er nødvendigt, mellem vognmænd og dem, der betjener sig af dumpers, og det sker nok mest hensigtsmæssigt ved at medtage dumpers i det forslag, som foreligger her, hvilket er så meget mere rimeligt, som udvalget jo i sin tid afsluttede sin behandling af det tidligere lovforslag og på det grundlag tilvejebragte et flertal for, at dumpers skulle med. Jeg håber, at det samme politiske flertal er til stede i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Lejeværdiregler m. v.). (Lovforslag nr. L 6. Fremsat 2/3 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Karl Nielsen (S):

Forslaget omhandler fastsættelse af lejeværdiregler og standardfradrag for ejerboliger for

året 1978. Forslaget er i overensstemmelse med det forlig, der er indgået mellem en række af folketingets partier om ejerboligers skattemæssige stilling i 1978.

Med dette forslag lever socialdemokratiet op til det, vi sagde før valget og under valgkampen, nemlig at vi ville skære toppen af boligudgifterne også for ejerboliger, og at boligudgifterne skulle tilpasses augustforligets indkomstramme.

Forslaget går ud på, at 15. alm. vurdering anvendes ved lejeværdiberegningen for 1978 med et tillæg af 38 pct. mod 35 pct. i 1977. Standardfradraget udgør uændret 1 pct., dog mindst 400 kr. og højst 2.000 kr. For personer, der er fyldt 67 år, sker beregningen som hidtil af 15. alm. vurdering uden nogen forhøjelse. De lejeværdisatser, der skal anvendes i 1978, er de samme som hidtil. Beløbsgrænsen, hvor der skal bruges 5 pct. i lejeværdi, er forhøjet fra 600.000 kr. til 615.000 kr.

Alt i alt er der tale om moderate stigninger for almindelige enfamiliehusene, varierende fra 100 kr. til 600-700 kr. årligt, alt efter størrelse og hvor i landet huset er beliggende. For ejere over 67 år sker der som sagt ingen stigninger.

Jeg skal på baggrund heraf på socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne komme med et par principielle kommentarer vedrørende beregning af lejeværdi for parceller. Jeg må opfordre boligforligspartierne til nu meget hurtigt at komme frem til nogle enklere regler i stedet for bare at forlænge det hidtidige snirklede system et år. Det er helt umuligt for borgerne at finde ud af, hvilket regelsæt de egentlig falder ind under, og det kan jo ikke være meningen, at man skal søge advokatbistand for at få udfyldt sit ejendomsskema. Jeg tænker specielt på, hvordan man overhovedet vil få det her til at fungere, hvis man skal have det påtrykt i kommunerne, for alle dem, som har lavet ombygning eller tilbygning. Det bliver mere og mere urimeligt, hver eneste gang vi fortsætter med disse snørklede systemer.

Når nu forligspartierne stiller forslag om, at lejeværdien skal stige, så synes jeg nok, det var rimeligt, om man i det samme forslag havde reguleret standardfradraget, for standardfradraget er aldrig blevet reguleret, siden det blev indført i 1963. I 1963 satte man standardfradraget til 1 pct. af ejendomsvurderingen, dog maksimalt

[Kirsten Jacobsen.]

2.000 kr., hvilket svarede til en ejendomsværdi på 200.000 kr., og det gjorde man, fordi 200.000 kr. på det tidspunkt var ejendomsværdien for et meget dyrt parcelhus. Det vil altså sige, at man skulle have mulighed for at få fratrukket 1 pct. af sin ejendomsværdi som vedligeholdelsesudgift over hele skalaen. I dag er det imidlertid sådan, at 200.000 kr. er ejendomsværdien for et meget, meget billigt parcelhus, og det vil sige, at over halvdelen, ja, meget mere end halvdelen, af landets parcelhusejere ikke får den dækning, som lå i lovforslaget, da man vedtog det i 1963.

Fremskridtspartiet har under tidligere behandlinger af ligningslovsforslag stillet ændringsforslag om, at man bare pristalsregulerede standardfradraget, idet vi foreslog 3.500 kr. som maksimum. Vi vil ikke lægge os fast på noget bestemt tal, vi vil ikke komme og sige, det ene tal er bedre end det andet, vi vil bare klart understrege, at det må være på tide, at man regulerer standardfradraget op, for ellers er der ikke nogen mening i at sige, at det skal give dækning for de vedligeholdelsesudgifter, der er på et parcelhus. Som sagt har det ikke været reguleret i 14 år.

Det må også være rimeligt, når man igen vil ændre ligningsloven vedrørende parcelhuses lejeværdi og standardfradrag, at man endelig tager sig sammen til at sidestille ejerlejligheder med parcelhuse. Den nuværende forskelsbehandling virker helt urimelig. Når man beder om en definition af, hvad ejerlejligheder er, så sidder selv socialdemokrater og påstår, at det bare er parcelhuse, der ligger oven på hinanden, men lige så snart man går over i skattelovgivningen, så bliver ejerlejligheder til noget helt andet. Så er de ikke bare parcelhuse, der er stablet oven på hinanden, for hvis de var parcelhuse stablet oven på hinanden, måtte socialdemokraterne jo også være enige om, at de skulle behandles som parcelhuse og skulle have standardfradrag. Jeg synes altså, det bør indgå i udvalgsarbejdet, når man nu skal til at lave disse ændringer. Der er i øvrigt en masse uklare punkter vedrørende behandlingen af ombygninger og tilbygninger, hvor jeg gerne vil have reglerne præciseret under udvalgsarbejdet. Jeg vil kæmpe meget kraftigt for, at man får en regulering af standardfradraget, og for endelig at få indført standardfradrag for ejerlejligheder.

Hvis der ikke er andre, der vil være med til

at stille disse rimelige forslag, vil fremskridtspartiet alene stille dem som ændringsforslag til lovforslagets andenbehandling.

Aksel Pedersen (V):

Da vor ordfører i denne, hr. Christophersen, ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige følgende.

Vi har ingen særlige bemærkninger til lovforslagets tekniske udformning. De regler, der muliggør tilbageføring af førstegangsvurderinger, foretaget efter 15. alm. vurdering, til et niveau, der svarer til 15. alm. vurderingsniveau, svarer jo nøje til dem, der tidligere er anvendt.

Om lovforslagets principielle indhold kan jeg sige, at det må betragtes som en del af det boligpolitiske forlig, der er indgået mellem 5 partier. Dette forlig medfører en forøgelse af ejerboligernes beskatning, og det må vi på nuværende tidspunkt finde overordentlig uheldigt. Det stemmer ikke overens med de ønsker, der var om at dæmpe boligudgifterne i en periode, hvor der skal føres en stram indkomstpølitik, og den merbelastning, ejerboligerne udsættes for, står ikke i et rimeligt forhold til den øgede støtte, man samtidig har aftalt at give til det almennyttige byggeri.

På denne baggrund kan venstre ikke støtte lovforslaget.

Til sidst dette: lovforslaget er fremsat på en helt speciel baggrund. Der er tale om boligforligsstof, men det er ikke alle boligforligspartier, der har deltaget i aftalen. Venstre har ikke været med, men vi har imidlertid accepteret, at regeringen fremsætter lovforslaget, og at et flertal gennemfører det.

Jeg vil gerne præcisere, at dette er en undtagelse, og at venstre forudsætter, at yderligere ændring i boligforliget sker med alle forligspartiernes positive tilslutning.

Stetter (KF):

Lovforslaget er et led i februarforliget, og den konservative gruppe kan derfor stemme for forslaget. Hovedreglen for beregningen af lejeværdi og standardfradrag for indkomståret 1978 er, at 15. almindelige vurdering plus 38 pct. skal anvendes som beregningsgrundlag. Og så langt, så godt. Men det bliver nødvendigt at fastsætte særregler for alle de skatteydere, der har bygget eller har ombygget for mere end 25.000 kr. i tiden fra 1. april 1976 til 1. april 1977, og for alle de skatteydere, som agter at bygge og færdiggøre byggeriet i perioden fra 1.

[Stetter.]

april 1977 til 31. december 1978. Jeg har prøvet at skønne over antallet af disse skatteydere, og det nærmer sig lavt skønnet til et tal omkring 160.000.

I bemærkningerne til lovforslaget er der gjort nærmere rede for fremgangsmåden ved beregning af lejeværdi og standardfradrag for disse skatteyderes vedkommende; det er bestemt ikke behagelig læsning. De pågældende skatteydere har ingen mulighed for selv at foretage denne temmelig indviklede beregning. Derfor skal skattemyndighederne nødvendigvis udregne beløbene og anføre dem på de pågældendes ejendomsskemaer. Dette arbejde kan ikke i alle tilfælde foretages maskinelt, men skal udføres manuelt.

Men hvordan vil myndighederne udskille disse skatteydere? Bl. a. dette spørgsmål skal vi have klaret under udvalgsarbejdet, hvis ministeren da ikke allerede på nuværende tidspunkt er i stand til at svare på det. Forligspartierne inklusive det konservative folkeparti skylder i øvrigt myndighederne og offentligheden at kigge hele forliget teknisk nærmere efter i sømme-
ne.

Fru Kirsten Jacobsen havde nogle kritiske bemærkninger; det kan være, denne kritik dækker over noget positivt. Det vil udvalgsarbejdet naturligvis vise.

Alt dette er et led i indkomstpolitikens søg på at skabe balance mellem familiernes indkomster og udgifter, men så er det skuffende og inkonsekvent, at et andet flertal, nemlig augustforligspartierne uden det konservative folkeparti, samtidig gennemfører en klækkelig forhøjelse af stempelafgiften, som trækker i den stik modsatte retning. Regeringen mangler overblik.

Men vi skal jo videre, og tiden, indtil reglerne for indkomståret 1979 kan træde i kraft, skal nødvendigvis bruges til at diskutere en hårdt tiltrængt forenkling af det nuværende system. Det konservative folkeparti vil arbejde for ensartede satser for alle ejerboliger, uanset anskaffelsestidspunktet og uanset arten af ejerbolig, og ensartede regler for standardfradrag. Målet er, at reglerne skal udformes således, at enhver, der ejer sin bolig, selv kan foretage en kontrol på udregningen af sin lejeværdi og sit standardfradrag. Det er langtfra tilfældet i dag.

Bollmann (CD):

Forslaget om ændring af lejeværdien er en

del af det nyligt indgåede forlig. Efter CDs opfattelse er det en bedre del af forliget. Ikke fordi vi ønsker en forhøjelse af lejeværdien, tværtimod; jeg kan endda med rette påstå, at fra partiets start har en nedsættelse eller fuldstændig afskaffelse af lejeværdien stået som noget helt centralt i CDs politik. Det vil også i fremtiden været det overordnede mål at holde boligen uden for selvangivelsen. Men vi erkender, at det ikke kan ske fra dag til dag, og når jeg her kan sige, at den ændring af lejeværdien, vi har til behandling, hører til den bedre ende, er det bl. a., fordi vi får en væsentligt mindre stigning, end vi har oplevet de tre forudgående år, og fordi en uændret lovgivning om lejeværdifastsættelsen efter 16. almindelige vurdering ville have givet helt urimelige udgiftsstigninger for ejerne på et tidspunkt, hvor man holder kraftigt igen på indkomsterne.

Derudover skal jeg blot konstatere, at det var venstre, der havde regeringsansvaret på det tidspunkt, hvor de forhøjelser, vi har set de sidste 3 år, trådte i kraft. Men da der som sagt kun er en stigning på ca. 2,3 pct. reelt i forhold til indeværende år, er spørgsmålet, om der overhovedet er administrativ dækning for de udgifter, der kommer.

Men CD er som sagt tilfreds med, at det er lykkedes at holde stigningen på så lavt et niveau, uanset at vi ikke har haft medansvar for det boligforlig, der ligger til grund for den nugældende ordning.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil begynde med at sige, at jeg finder, at det stykke lovgivningsarbejde, som her er præsteret, kan man ikke være bekendt over for befolkningen. Jeg finder, at det omtrent er ulæseligt, hvad der står. Jeg håber, at landets borgere alle sammen har råd til at gå til en revisor, og at de er i besiddelse af elektronregnemaskine, for ellers er det simpelt hen på den, når de skal sidde og regne det her ud for at opføre det på selvangivelsen.

Jeg finder endvidere, at det er en gang lapperi. Der er kun fremsat ét fornuftigt forslag i den retning, og det er SFs forslag om over en 15-årig periode at afvikle overskud/underskud på boligen. Vi er i den situation, at et flertal af folketingets partier efterhånden accepterer den tankegang, som SF bragte ind i debatten, men så fatter jeg ikke, at man bliver ved med lapperier år efter år.

[Ole Olsen.]

Man noterer selvfølgelig med en vis moro, at CD nu også går ind for en sådan ændring, efter at hr. Erhard Jakobsen i sin tid fældede en regering på det stik modsatte standpunkt, men man holder måske efterhånden op med at undre sig over, hvad CD nu finder på. Det kommer selvfølgelig an på, hvad man i CD mener er populært i befolkningen lige nøjagtigt i dette sekund. All right, det lærer man vel nok at leve med. Det væsentlige for os er, at man får taget sig sammen og holder op med disse lapperier og får gennemført den rationelle ordning, som SF har foreslået.

Vi er bestemt ikke ude på at jage parcelhusejere, tværtimod ønsker vi at gøre livet lettere for dem. Jeg er godt opmærksom på, at fra de fleste andre partiers side var vi, specielt for nogle år siden, blevet hængt ud for, at vi var parcelhusejernes fjende, det med ligusterfascister og alt det dér. Jeg tror efterhånden, at vores synspunkt er trængt igennem, ikke bare her i folketinget, men også i befolkningen. Når det er sagt, synes jeg nok, at de øvrige partiers ordførere kan være ret urimelige at høre på. Man er meget bekymret for udviklingen, når det drejer sig om ejerlejligheder. Jeg træffer ikke en tilsvarende bekymring, når det drejer sig om udviklingen for lejerne. Jeg skal ikke begynde at trække tal frem om, hvad lejen faktisk er steget. Det er gjort så mange gange i den sidste tid herinde, men jeg synes, at man viser et enormt stort hensyn til ejerne og meget, meget lidt hensyn til lejerne. Jeg håber, at vi snart kan komme frem til den ligestilling mellem ejere og lejere, som de fleste partier lover med munden, men tilsyneladende aldrig gør noget effektivt for at få gennemført.

Kaj Hansen (DKP):

Det, der hidtil har kendetegnet denne debat, er den spagfærdighed, hvormed ordførerne udtaler sig. Det er også interessant at konstatere, at ingen har været inde på det, der er gået forud for det forslag, vi her behandler, så derfor vil jeg gerne begynde med at sige, at på fandens fødselsdag, den 11. juni 1974, blev det boligforlig indgået, som vi endnu lever under. I dette forlig er der et afsnit om beskatning af parcelhuse, og dér står:

»1. De seks partier er enige om, at der fra 1. januar 1976 skal indledes en afvikling af de eksisterende regler for beskatning af indehavere af ejerboliger.

2. Med henblik herpå foreslår partierne, at der nedsættes et hurtigtarbejdende udvalg, hvis opgave skal være at udarbejde forslag til en gradvis afvikling af lejeværdibegrebet og en gradvis begrænsning af fradragsretten for renter af gæld i ejerboliger, således at overskuds- og underskudsbegrebet og dermed ejendoms-skemaet bortfalder.

3. Ved udarbejdelsen af disse forslag skal udvalget drage omsorg for, at de samtidig udformes således, at de modvirker de nuværende reglers inflationsvirkninger, begrænser interessen for gældsstiftelse i fast ejendom, sikrer husejerne mod bratte ændringer i deres boligudgifter, sikrer en høj grad af bevægelighed på boligmarkedet samt fører til en ligestilling af ejere og lejere.«

Det er ganske interessant, for med det lovforslag, vi nu behandler, er det konstateret, at intet, absolut intet, af alt det, som forligspartierne her lovede, er blevet gennemført, og det vil ikke blive gennemført, så længe det nuværende boligforlig eksisterer. Det må jo kaldes en fallit, så det klodser noget, og det er på den baggrund, man skal se på dette forslag.

Lad mig lige endvidere erindre om, at den socialdemokratiske boligordfører dengang var hr. Svend Jakobsen. Han sagde bl. a., da forliget var til behandling her i folketinget, at forliget sikrer, at vi nu endelig kan få lavet en parcelhusordning, så vi kan pille parcelhuspolitikken ud af den løbende forligsdebat. Det forslag, der er her, må jo nok kunne betragtes som et af de største januarudsalg, socialdemokratiet har gennemført.

Hvad er det, man i realiteten gør i forhold til den bestående lovgivning? Man sætter det tillæg, der skal gives til 15. ejendomsvurdering, op fra 35 pct. til 38 pct., men hvad med 16. ejendomsvurdering? Ikke et suk om den side af sagen. Hvad med de formidable værdistigninger på jord og fast ejendom, som her kommer? Hvad skal der ske med dem? Hvad sker der så endvidere? Vi kan tage en ejendom på 400.000 kr. Den får en stigning på 240.000 kr., såfremt huset er bygget før december 1969, og altså 240 kr. i stigning i lejeværdi. Men så kommer skattereglen ind, og det vil i virkeligheden sige, at beløbet bliver halveret, så det bliver altså ca. 120 kr. Hvis det er et hus på 120 m², er det 1 kr. pr. m², og er huset større, og det må det jo ofte være, er det mindre end 1 kr. pr. m². Det skal man stille op over for det almenyttige boligbyggeri, hvor man har

[Kaj Hansen.]

maksimeret en stigning på 7 kr. pr. m², og vel at mærke kun for den del, der kommer af aftrapning af rentesikring, men oveni kan man jo få huslejekforhøjelser på grund af stigning i driftsomkostninger og andre ting. Når man skal vurdere forslaget her, skal det ses i relation til det, man har gjort over for almennyttigt boligbyggeri, bl. a. også det sidste med stempelafgiftens forhøjelse her forleden dag, hvor man yderligere skubber 27 mill. kr. over på det almennyttige boligbyggeri.

Jeg har et par bemærkninger mere, som jeg skal gemme til anden omgang.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det, vi behandler her i dag, er en nedsættelse af den forhøjelse af lejeværdien, som ville følge, hvis vi ikke greb ind. Jeg er nok ret enig med de ordførere, der har været inde på, at pacelhusejerne og andre ejere af ejerboliger ved dette forslag er blevet behandlet overordentlig godt. Det vil jeg gerne have sagt og også gerne understrege, at det radikale venstre støtter forslaget. Det må jo ses som et led i den almindelige tilbageholdenhed, vi har over for lejere, leje i det hele taget. Vi har jo allerede gennemført indgreb, der forhindrer udslag af tidligere love på lejeboligområdet.

Når jeg har sagt dette, føler jeg, at det vil være rimeligt at komme med et par ganske enkelte bemærkninger til, hvad tidligere ordførere er kommet med i anledning af dette lovforslag.

Jeg vil gerne sige, at det lyder vældig godt, når SFs ordfører heroppefra siger, at vi i løbet af 15 år skulle afskaffe såvel lejeværdi som fradragsret på boligområdet. Men der tales ikke ét ord om, hvor vanskeligt det vil være at skelne mellem fradragsret på dette område og alle andre former for fradrag. Lad det nu være. Men jeg synes dog, at det bør understreges, at hvis man uden videre gennemfører det forslag, som SF her skitserer, kan en mand med 500.000 kr. gøre ét af to: han kan sætte dem i sparekassen og vil vel få en rente på 50.000 kr. om året, hvoraf han skulle betale 33.000 kr. i skat; men han kunne også købe sig et hus for dem. Det ville svare til, at han skulle købe sig ret til at bo i et hus, hvis værdi, hvis han skulle leje det, også var 50.000 kr., men så kom han ikke til at betale én øre i skat ved at sikre sig disse fordele til 50.000 kr. Det må man være klar over, at det er følgen, hvis forslaget gennem-

føres så enkelt, som SF siger, men så nemt er det nu ikke. Dertil kommer, at de 500.000 kr., som han anbragte i sparekassen, hvert år ville blive ramt af kroneforringelsen, men ved at anbringe de 500.000 kr. i et parcelhus fik han mere end dækket kroneforringelsen ind. Det er nu en ting, der også må med i vurderingen, når man tror, at det er så let, som SF siger.

Jeg vil gerne ganske kort sige om lejeværdien, at reglerne er indviklede, og i virkeligheden er det vel helt uforståeligt, hvad der står i fremsættelsestalen i næstsidste afsnit, spalte 1. De, der har været med i forliget, ved jo, hvad det er, man tænker på, men jeg tror ikke, andre hvis de virkelig tager ordene for pålydende, kan finde ud af det. Nu er det jo et held, at det så, som det er blevet sagt heroppefra, bliver påtrykt vores ejendomsskema, ellers kunne vi ikke finde ud af det.

Endelig et par ord om standardfradrag. Det er vældig godt, at fremskridtspartiets ordfører, fru Kirsten Jacobsen, siger, at det skal vi forhøje. Der er bare én ting, jeg gerne vil have forklaret: hvorfor skal vi forhøje dette standardfradrag, når det faktisk er sådan, at den ufaglærte arbejder derigennem får en skatterabat på 40 pct. af de 2.000 kr., men direktøren får en skatterabat på 70 pct. af de 2.000 kr. Hvorfor skal vi have denne forskelsbehandling? Jeg kan ikke se, at det er rimeligt at forhøje dette standardfradrag, før vi kommer til, at et standardfradrag må være lige meget værd i kroner og øre for alle skatteydere. Skal der være forskel, bør det være dem med de mindste indtægter, der får størst fordel af det, og ikke som nu.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det herværende forslag er vel ikke mere indviklet end det, vi har i øjeblikket; så skulle man have ændret, havde der været lejlighed til at gøre det tidligere. Man har jo i flere år snakket om denne mærkværdige skæringsdato, vi har; men skal vi ændre den, bliver det til fordel for nogle og til det modsatte for andre. Og hvis det skal være til fordel for alle, koster det i alt fald provenu for staten. Det er der vel ikke mange der i øjeblikket mener vi har råd til.

Jeg kan ikke se andet, end at det må være en selvfølgelighed, at de almindelige tilbygnings skal beskattes for retfærdighedens skyld efter værdi og tidspunkt. Hvordan skulle man i øvrigt gøre det, hvis man ikke skulle gøre det

[Arne Bjerregaard.]

på den måde? Det kunne formuleres noget bedre, men altså, de ting, som er i det, er sådan set nødvendige for at skaffe en mulig retfærdighed i beskatningen af vore boliger.

Vi skal da gerne tilslutte os forslaget om en 3 pct.s forhøjelse. Det kan vel ikke være noget, som ret mange parcelhusejere vil vove at, jeg havde nær sagt pibe over. Det er i alt fald så minimal en forhøjelse, at jeg næsten er ved at give dem ret, som siger, at over for dem, der bor til leje, er det i al fald det mindste, vi turde vove at sætte det ned til, hvis vi skulle være rimelige med hensyn til lighed mellem ejere og lejere. De 3 pct. ligger jo da i al fald ikke over den almindelige stigningstakt, som er tilladt ifølge augustforliget i den almindelige udvikling.

Lad mig så lige sige til SF, som ville afskaffe over- og underskud, at det har vi ikke spurgt imod. Vi har bare den opfattelse, at det ikke kan gøres isoleret. Vi må gennemføre en skattereform samtidig. Og kan vi enes om det med andre – ikke det, der foresvæver mig skulle komme fra skatteministeren i øjeblikket, men på anden måde – ville vi da gerne være med i et arbejde, hvor vi kan afskaffe alle disse snørklede ting, som vi har indført i vore skatteregler og i alle vore beskatningsformer i vort samfund. Men det kræver også, at man tør vove ikke at være 100 pct. retfærdig, for det kan vi ikke, hvis vi vil ændre ved det, vi har. Men som sagt, vi er positive over for dette forslag.

Mølgaard (DR):

Også fra retsforbundets gruppes side er vi positive, men ikke over for dette lovforslag. Når man nu vil rokke ved lejeværdifastsættelsesreglerne, sker det i skattelempelsernes, indkomspolitikken og løntilbageholdenhedsappellens navn. Men kendsgerningen er jo, at dette forslag bringer trækprocenterne op og lægger yderligere byrder på ærlig arbejdsindkomst, men lemper for de parcelhusejere, der i gennemsnit har tjent 100 kr. pr. dag i de seneste år på værdistigning i deres faste ejendom, fremfor alt deres hus. 100 kr. om dagen pr. ejendom i snit, men for nogles vedkommende adskilligt mere.

Uden at jeg vil gå hen og forlove mig med lejeværdifastsættelsesreglerne generelt, vil jeg gerne sige et par ord om virkningerne her og nu af dette forslag. Det er åbenbart ikke nok for forligspartierne, at indehaverne af fast

ejendom tjener 100 kr. om dagen blot ved at eje, nu skal de have en tand mere. Den dødsikre konsekvens af denne lempelse bliver et kolossalt ekstra hop i vejret for ejendomsværdierne, fremfor alt jorden, i vort land.

Al skatteteknisk, økonomisk, boligpolitisk og byggeteknisk ekspertise er enige om dette. Det økonomiske råds formandskab har peget på det, byggevismændene har gjort det samme. Er skatteministeren i tvivl, vil jeg tilråde ministeren at konsultere sin kollega boligministeren, som for sit vedkommende nok husker byggerapporten og dens påpegning af konsekvenserne af for lavt ansatte lejeværdier i forhold til realiteterne.

Jeg vil gerne bede skatteministeren sikre, at vi får en klar opgørelse over, hvor stort et beløb det er, man forærer dette lands indehavere af fast ejendom i kapitalgevinst med dette lovforslag. Sammenholder man dette beløb, når vi får det oplyst, med påstandene om det nødvendige i sociale nedskæringer, opretholdelse af skatetrykket og bekymring over udlandsgældens omfang osv., så vil man utvivlsomt se, at det letsind, der florerer her på dette isolerede område, er den skinbarlige uansvarlighed.

Der er administrative betænkeligheder ved dette lovforslag med dets fastholden af den 15. vurdering som grundlag. Hr. Stetter har i et dagblad understreget, at det vil kræve 100.000 særvurderinger, hvor der er sket ny- og ombygninger, hvis man holder fast på dette vurderingsgrundlag. Hvad det vil koste, bør også oplyses, men jeg skal såmænd ikke nægte, at denne bekymring, som hr. Stetter sagligt anfører at der er grund til at nære, ikke er det, der får retsforbundet til at være imod dette lovforslag. Det går mere på dette lovforslags politiske og sociale virkninger, som forekommer os uhyrlige i en tid, hvor man vil appellere til fred på arbejdsmarkedet. Man siger i hvert fald som alle krigsmagere, at man vil fred på arbejdsmarkedet. Får man ikke krig og storstrejke på arbejdsmarkedet oven på den sociale udviklingstendens, man skaber med bl. a. dette lovforslag, er det ikke et udtryk for, at det ikke var en krigspolitik, man førte, men et udtryk for, at sagtomhigheden næsten er blevet en tand for stor blandt dette lands menige borgere.

Jeg skal ikke lægge skjul på retsforbundets antipati over for dette forslag – og har vel heller ikke gjort det hidtil – når jeg beder dette lands lejere, jordløse og ejere af de små lodder

[Mølgaard.]

og parcelhuse bemærke, at der i dette ting ikke ville være flertal for en udviklingslinje som den, der skabes med dette lovforslag, uden at også det radikale venstre og socialdemokratiet var med til at forstærke denne tendens til at give endnu mere til dem, som meget var givet forinden.

Wilhelm (VS):

Det, man diskuterer her, er i virkeligheden ikke så meget lejeværdi som rentefradraget. Det er det, det drejer sig om, og det er det, der er vigtigt, og det er det, der er interessant. Det er jo det sædvanlige at skyde rentefradraget ind under begrebet lejeværdi for at prøve at popularisere nogle i virkeligheden urimelige ting, som ikke er til fordel for de aller, allerfleste af dem, man prøver at bilde ind har en fordel i, at lejeværdierne holdes i ave. Det er rentefradraget, der er problemet, og som ligger bag ved denne lovgivning.

Reelt betyder lovforslaget en udvidelse af rentefradragene med den asociale virkning, vi alle sammen kender, og som er nævnt her i dag af den radikale ordfører, som af en eller anden besynderlig grund kun nævnte dem, når det gjaldt vedligeholdelsesfradraget på de 2.000 kr., men som undlod både at nævne dem og tage dem med ind i sin argumentation, når det drejede sig om de øvrige fradrag, rentefradraget på boligerne på typisk 20.000 kr. Dér gælder jo præcis det samme, som den radikale ordfører korrekt nævnte. Den ufaglærte arbejdsmand har en fordel på 40 pct. af at kunne trække noget fra, men direktøren en fordel på 70 pct. Det gælder altså ikke kun det standardfradrag, som var den radikale ordførers eneste interesse her i dag, når han snakkede fradrag.

Det er de asociale virkninger i retning af, at gevinsterne yderligere kapitaliseres, og at inflationen får en ekstra tand, når man nu ikke engang vil inddrage noget af den værdistigning, der er sket i de sidste fire år.

Det, der i øvrigt ligger i forslaget, er, at man reelt forlænger boligforligsperioden med 1 år – boligforligsperioden udløber ellers med 1977 – uden i øvrigt fra socialdemokratiets side at have sikret sig noget som helst på de øvrige boligpolitiske områder. Man gør det i modstrid med 1974-løfterne, som DKPs ordfører så udførligt har redegjort for og læst op af. Det er i direkte modstrid med de løfter, at man nu farer frem. Når man dengang overhovedet aftalte

en trappe, der hed 15. vurdering plus 15 pct. + 25 pct. + 35 pct., var det jo for det ekstreme tilfældes skyld, at man ikke skulle kunne nå at få opfyldt løftet om en aftrapning af rentefradragene og af lejeværdierne, inden denne fire års periode var udløbet. Men det havde aldrig været tanken dengang og i hvert fald ikke i det, man foregav at have opnået, at man også skulle forlænge denne trappe og forlænge denne periode og da slet ikke på den måde, som det her er foreslået.

Det er selvfølgelig også i den mest eklatante modstrid med, hvad de fem organisationer lægger frem i den såkaldte hvidbog fra de socialdemokratiske lejerorganisationer og byggefagsorganisationer og boligforeningsorganisationer. Men det kan jo ikke undre. Altså én ting er, hvad man går ud og laver reklame med, og en anden ting er, hvad man rent faktisk gør herinde.

Et fuldt gennemslag af 16. alm. vurdering ville føre til boligudgiftsstigninger for selvejere på en 15–20 pct. Det er slemt. Det ønsker vi heller ikke, men det er immervæk småting i forhold til, hvad man har budt lejerne i det sidste halvandet år. Men det er klart, at med en indkomstramme kan man heller ikke byde selvejerne boligudgiftsstigninger på 15–20 pct. Det skal dog siges, at værre ville det ikke have været. Det, man nu gør – det har vi finansplanens ord for – er at formidle et indtægtsprovenutab for staten på 380 mill. kr. Vi mangler et svar på, hvem der skal betale det. Hvordan skal de 380 mill. kr. dækkes ind? Betyder det, at andre skatteydere skal stige tilsvarende mere, eller betyder det, at socialdemokratiet forpligter sig til at spare de 380 mill. kr., ud over hvad de allerede har forpligtet sig til at spare? Hvor skal de hentes, de penge, man nu strør om sig med i forhold til, hvad der står i budgetoverslaget?

Vi er nu med dette forslag nede på en faktisk lejeværdi på under 2 pct. af ejendomsvurderingerne. Det er mig bekendt første gang i hvert fald i 20 år, man har været så langt nede. Vi har været nede på 2 pct. tidligere, men aldrig under 2. Vi var nede på 2 pct. på et tidspunkt, hvor den faktiske rente var en 5–6 pct. Nu holder man lejeværdierne nede på under 2 pct. med en faktisk rente ikke på 5–6 pct., men på 15–16–17 pct. Hvis ikke det er et tilskud, der kapitaliseres, så har vi aldrig set tilskud før.

Jeg vil sige til sidst, at vi ønsker ikke, at

[Wilhelm.]

disse udgifter skal stige og stige for selvejere. Vi ønsker specielt, at lejeværdibegrebet skal fjernes. Det er helt urimeligt at beskatte de fiktive stigninger, som i virkeligheden kun rammer dem, der aldrig har spekuleret i deres ejendom; de rammer pensionisterne og de lavindtægtsfamilier, der bor i selvejerboliger og aldrig har haft råd til at spekulere i genbelåning. Men det bør ikke ske på den her måde.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg vil gerne takke for modtagelsen af dette lovforslag fra, hvad jeg må antage udgør et rimeligt flertal af dette folkets medlemmer. Modstanden faldt jo i to grupper, yderst til højre og yderst til venstre. Yderst til højre, i fremskridtspartiet, havde man jo den opfattelse, at vi i dette tilfælde skulle forøge standardfradraget. Ved andre lejligheder har man ikke været så karrig. Der var mange andre muligheder for at forøge fradragene. Men det er jo ganske enkelt socialt urimeligt, således som hr. Bernhard Baunsgaard meget klart har påvist det, og det kan give anledning til overvejelser af, hvilke sociale interesser det er, fremskridtspartiet varetager. Jeg synes, man skal sige, at man varetager de højt lønnedes interesser. Det er fuldstændig legitimt og fair at gøre det, men jeg synes, man skal sige det.

Det er imidlertid også urimeligt ud fra et andet synspunkt. Hvis jeg har forstået fremskridtspartiets skatteforslag, opererer man med en skattefri bundgrænse på 60.000 kr., hvorefter man vil afskaffe fradrag. Det er vist nogenlunde rigtigt. Man opgør formentlig bruttoindkomsten, og derefter foretager man et bundfradrag af en eller anden størrelsesorden. Når jeg siger en eller anden størrelsesorden, er det, fordi man tit kan være i tvivl om, hvilken størrelse det har på hvilke tidspunkter, men man foretager i hvert fald et bundfradrag af en eller anden størrelsesorden, og så ser man væk fra alle andre fradrag. Men nu forstår vi, at når vi diskuterer det her, så har man lidt i godteposen. Så kan man forhøje standardfradraget. Når man diskuterer andre ting, kan man forhøje alle andre fradrag. Der er ingen som helst konsistens eller sammenhæng i det, fremskridtspartiet mener, ej heller på dette område.

Så er der den anden side i salen. Hr. Wilhelm har ikke ret i, at der ikke er nogen sammenhæng mellem lejeværdien og rentefradraget. Man kan udmærket løse en stor del af den

problematik, hr. Wilhelm nævner, ved eksempelvis at forhøje lejeværdien, så naturligvis er der en sammenhæng i disse spørgsmål. Hermed siger jeg ikke, at det er den vej, man skal betrede, men det er en af de modeller, man kunne anvende.

Dernæst nævner hr. Wilhelm provenutabet og kommer med nogle beregninger, som jeg ikke skal kommentere her, men det er jo interessant, at når vi ser på VS, og når vi ser på kommunisterne og tænker på deres holdning, da vi faktisk forsøgte at få et større provenu i kassen, nemlig ved at forhøje stempelafgiften på pantebrevne, da stemte VS imod, og da stemte DKP imod. Jeg har til dato ikke forstået, hvorfor de to partier kunne stemme imod det forslag. Det kan jo ikke alene være, fordi en del af provenuet på små 500 mill. kr. skulle betales af den almenyttige sektor med de 27 mill. kr., som hr. Kaj Hansen nævnte. Det kan ikke være tilstrækkelig begrundelse. Det kan være en delvis begrundelse, men det kan ikke være en tilstrækkelig begrundelse.

Nu foreslog vi altså en provenuforbedring ved at forøge indtægten af stempelmærker på pantebrevne med ca. 500 mill. kr., og de tre venstrefløjpartier herinde viser deres revolutionære, avantgardistiske holdning ved at stemme imod det forslag. To af dem stemte imod. SF sagde ved førstebehandlingen, at de nok ville stemme for, men da vi kom til tredje behandling, undlod SF at stemme til det pågældende forslag, så de tre partier stemte mere eller mindre imod et forslag om at forbedre provenuet med ca. 500 mill. kr. på en socialt set absolut rimelig måde. Jeg har vanskeligt ved at se det socialistiske perspektiv ved den holdning. Det vil jeg gerne sige, når man fastholder det socialistiske perspektiv så meget i forbindelse med det lovforslag, der her foreligger.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg prøve at give ministeren en opfattelse af, hvad socialt rimeligt og socialt urimeligt er. Hvis det her drejede sig om en ensidig forhøjelse af standardfradraget, er det klart, at det var socialt urimeligt. Men det er jo netop det, det ikke gør. Det, ministeren gør, og som efter min mening er socialt urimeligt, er, at han ensidigt forhøjer lejeværdien. I 1963, da man lavede reglerne om standardfradrag, fik man 100 pct. dækning for vedligeholdelsesudgifter. Det har man udhulet fra 1963 og til nu. Og så fremsætter man den ene gang efter den

[Kirsten Jacobsen.]

anden et forslag om, at man skal forøge indtægtsiden på skattebilletten, men ikke udgifts-siden.

Må jeg til hr. Bernhard Baunsgaard sige: hvad er det egentlig for en mærkværdig tankegang, der ligger bag ved hans betragtning, at hvis man forøger standardfradraget, giver det størst gevinst til direktøren, som tjener de fleste penge, og som har den største skatteprocent, og mindre gevinst til arbejdsmanden? Det er jo rigtigt, men det er nøjagtig det samme forhold, der gør sig gældende, når man forøger lejeværdien. Så er det også direktøren, der får den største indtægt, og som deraf beskattes mest, og så er det vel meget rimeligt, at fradragene behandles på samme måde.

Ole Olsen (SF):

Skatte- og afgiftsministeren synes at have fået den mærkværdige opfattelse, at det er det samme at stemme imod et lovforslag som at undlade at stemme. Jeg må indrømme, at det er nyt for mig, når han siger, at man stemmer mere eller mindre imod. Jeg mener, ministeren burde tænke sig om og være opmærksom på, at vi begrundede det meget udførligt. Vi stillede ændringsforslag, som drejede sig om nybyggeriets friholdelse i en overgangsperiode. Når regeringen ikke gider ulejlige sig med at forhandle mere, må vi jo tage det standpunkt, at den ikke kan regne med vores stemmer. Vi demonstrerede ikke og stemte imod, vi undlod at stemme; men jeg vil medgive så meget, at jeg synes i modsætning til DKP og VS, at loven i princippet er en god lov. Man beslaglægger en del af stigningerne i jord og fast ejendom, men vi synes nok, man skulle have gjort det sådan, at det nybyggeri, der var kommet i gang, blev friholdt, for det er klart, at det kom til at hvile som en byrde på lejerne i det nybyggeri.

Til hr. Bernhard Baunsgaard må jeg sige, at jeg godt kan se logikken i, at hvis man anbringer 500.000 kr. i et hus, så sparer man nogle penge. Men jeg synes ikke, at det vejer tungt i forhold til de generelle synspunkter, og det radikale venstre er meget velkommen til at stille et ændringsforslag – ellers gør vi det nok, hvis regeringen ikke kan tage sig sammen til at gøre det – et ændringsforslag, som går ud på, at man laver en eller anden dyrtidsreguleret overgrænse. Man kunne nok finde noget, som var socialt rimeligt. Hr. Bernhard Baunsgaard

synes heller ikke at tænke på, at man også anbringer penge, hvis man har mange af dem, i andet end fast ejendom. Jeg kan nævne motorbåde, malerier, biler osv., osv. Men hr. Bernhard Baunsgaard påstår jo ikke, at man skal til at beskatte en brugsværdi af disse ting. Jeg synes, det radikale venstre må besinde sig og se, at det eneste fornuftige, der er sagt i denne sag, er det, SF har sagt.

Hr. Arne Bjerregaard mener ikke, reglerne i lovforslaget er mere udviklede, end de plejer at være, og så mener han, at man kunne bare have lavet dem om tidligere. Man bør ikke lave dem om nu. En så forskruet logik er jeg aldrig stødt på tidligere. Hvis dette høje ting erkender, at denne lov er alt for forskruet og indviklet, kan man kun reagere på én måde, og det er ved at sørge for at lave den om, så den bliver enkel; det hjælper da ikke at henvise til, at den har været udviklet i flere år. Folk har heller ikke kunnet finde ud af den i lang tid.

Jeg skal takke for hr. Arne Bjerregaards invitation til samarbejde om at afskaffe de snørklede ting – det, vi kalder fradragsjunglen i loven – og lave en skattereform. Det vil vi gerne for at komme disse fradrag, altså overskud og underskud på fast ejendom, til livs. Jeg glæder mig over, at kristeligt folkeparti hermed tilsyneladende slutter sig til de synspunkter, SF har med hensyn til disse reformer.

Kaj Hansen (DKP):

Skatte- og afgiftsministeren havde nogle bemærkninger, det godt kan være værd at opholde sig lidt ved. Han siger, at modstanden kom fra det yderste højre og det yderste venstre. Jeg ved ikke, hvor mange af skatte- og afgiftsministerens partifæller det yderste venstre omfatter i forbindelse med det lovforslag, vi behandler her. Skatte- og afgiftsministeren ved, at han ikke kan finde en eneste socialdemokratisk lejermand, en eneste socialdemokratisk tillidsmand i boligforeningerne, som vil gå ind for det lovforslag, der ligger her; det er jo sandheden. Derfor må jeg mene, at her er skatte- og afgiftsministeren i virkeligheden kommet over til højre.

Skatte- og afgiftsministeren kan ikke forstå, hvorfor vi stemte imod stempelafgiften. Nu formoder jeg, skatte- og afgiftsministeren kender de svar, vi modtager fra ministeriet, når vi stiller spørgsmål. Der blev fra udvalget stillet spørgsmål om, hvilke beskæftigelsesmæssige

[Kaj Hansen.]

konsekvenser stempelafgiften vil få. Der blev sagt, at et provenu på 250 mill. kr. vil betyde, at 1.000–2.000 bygningsarbejdere kommer ud i ledighed. Kommunerne agter ikke at stemme for et forslag, der betyder, at arbejdsløsheden forøges. Det synes jeg må være meget klart.

Et af landets hovedproblemer overhovedet er jo kæmpeværdistigningerne på jord og fast ejendom; ikke alene værdistigningernes fremkomst, men det, at de genbelånes og genbelånes. Det er jo sådan, at gældstiftelse honoreres her i landet. Jo højere indtægter man har, jo større gæld har man råd til at sætte sig i, og jo større fradrag får man så på sin selvangivelse. Vi ønsker ikke at jagte parcelhusejerne. Vi ønsker ikke at sætte deres boligudgifter op. Det, vi ønsker, er at bremse den genbelåning af værdistigninger, der finder sted, og som udmarver hele vores skattesystem, så det er i den grad uhyggelig asocialt og uretfærdigt. Det kan man bl. a. nå frem til ved at gennemføre det forslag, kommunisterne nu har fremsat adskillige gange. Det er det eneste konstruktive forslag, der her i folketinget er fremsat for at komme dette problem til livs: en indefrysning af værdistigningerne, så de ikke kan belånes. Det betyder netop, at man bremser på alle de områder, jeg her har nævnt.

Det er ud fra disse betragtninger, vi dels ikke kan gå ind for det lapperi, der her foreslås, dels synes, at det er skingrende uretfærdigt, når man sammenligner med det, man har budt lejerne i dette land.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der kan siges meget sådan en eftermiddag i anledning af et forslag om bremsning af stigningen i lejeværdierne. Blandt andet mente retsforbundet, at det ville betyde overordentlig meget for stigningen i ejendomspriser og jordpriser. Det turde dog vist være eftermiddagens overdrivelse. Dette lovforslag omhandler ét år, 1978. Der er ikke truffet nogen bestemmelse for 1979, og jeg gad vide, hvem der ville ofre milliarder på at få en fordel ét år.

Jeg har nogle bemærkninger i anledning af det, fru Kirsten Jacobsen sagde. For det første: det glædede mig at høre den ganske klare indrømmelse af, at vor fradragsregel virker fuldstændig asocialt. De store indkomster får den store skatterabat, de små indkomster får den lille skatterabat. Og så forsøger fru Kirsten Jacobsen sig med en begrundelse og siger: ja men

de store indkomster skal også betale mest i skat. Ja, selvfølgelig skal de det, men det har sandelig ikke noget at gøre med, at vi har indrettet et fjollet system med hensyn til skatterabat. Vi må tage udgangsbetragtningen. Udgangsbetragtningen har været den, at hvis man bruger sine penge på en bestemt måde, får man skatterabat. Og hvorfor – det er bare det, der skal klares – hvorfor skal de, der kan klare sig bedst, have størst skatterabat, og de, der kan klare sig dårligst, de ufaglærte, have mindst skatterabat? Når de bruger det til samme formål, i dette tilfælde til at holde deres bolig i stand, så giver vi, hver gang vi giver 2.000 kr. til direktøren, i virkeligheden ca. 1.400 kr., mens den ufaglærte, der skal bruge de samme 2.000 kr. på at holde sin bolig i stand, får 800 kr. af os. Hvis det var socialt rimeligt, var det jo omvendt.

Så er der en bemærkning til hr. Wilhjelm. Jeg tror, diskussionen ville blive noget højnet, hvis hr. Wilhjelm gjorde sig umage og hørte alt, hvad jeg sagde. Jeg sagde: en forhøjelse af standardfradraget har kun mening, såfremt den sker i forbindelse med en fradragsreform, sådan at fradrag bliver lige meget værd i kroner for alle uanset indkomst. Så turde det være noget ved siden af at påstå, at jeg kun taler om et standardfradrag. Det var brugt som eksempel, men jeg sagde udtrykkelig, at alle fradrag virker helt ved siden af, og at de bør reformeres.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Ole Olsen sagde, at man skulle lave om på det her på nuværende tidspunkt. Som det allerede er sagt, kommer loven kun til at gælde ét år, og så synes jeg, det er ganske urimeligt at gå ind i store ændringer på dette område. Men det afholder os ikke fra at søge den ændret på længere sigt. Det må blot afhænge af fremtidens skattepolitik, boligpolitik osv.

Mølgaard (DR):

Jeg forstod på ministeren, at han havde opfattet første rundes indlæg fra forskellig side sådan, at modstanden imod dette lovforslag kom fra, hvad ministeren opfattede som det yderste højre og det yderste venstre. Jeg skal i den anledning beklage, at jeg ikke i første omgang har udtrykt mig klart nok til, at det er gået op for ministeren, at retsforbundet bestemt er modstander af dette lovforslag.

I modsætning til ministeren havde hr. Bernhard Baunsgaard opfattet, at retsforbundet var bestemt modstander af tendensen i dette lov-

[Mølgaard.]

forslag, men hr. Bernhard Baunsgaard mente, vi overdrev stærkt med vore bemærkninger om, at der skulle kunne opstå betydelige kapitalgevinster som følge af lovforslaget. Det er muligt, at hr. Bernhard Baunsgaard har ret. Jeg vil håbe, hr. Bernhard Baunsgaard har ret. Om det er hr. Bernhard Baunsgaard eller mig, der har ret, vil fremtiden dokumentere, det er spørgsmålet om, hvorvidt venstre, de konservative, kristeligt folkeparti og fremskridtspartiet atter en gang vil få støtte fra socialdemokratiet og det radikale venstre, sådan at flertallet tipper over i retning af at fastholde lempelser for ejerboligområdet, så kapitalen igen tilgodeses yderligere. Det er et spørgsmål, som kun fremtiden kan give svar på. Jeg er sikker på, at hr. Bernhard Baunsgaard kan gå hen og få ret i sin betragtning om, at det ikke går så galt. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard og socialdemokratiet og regeringen vil sige, at der aldrig mere kommer et lovforslag af denne karakter, for næste år svinger vi fuldstændig om, vi er fuldstændig enige med dem, der kritiserer dette lovforslag sønder og sammen, så er jeg også sikker på, at der ikke udløses de kapitalgevinster, som ellers ville blive udløst i forventning om, at når de kan lave en sådan lov denne gang, så gør de det såmænd nok også næste gang.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg synes, det er vældig interessant at høre både hr. Bernhard Baunsgaard og SFs ordfører stå og diskutere fremtidig skatte- og boligpolitik. Det kan man have mange forskellige meninger om, men vi skal huske på, at det, vi skal tage stilling til her, er ændringer i gældende skatte- og boliglovgivning, og derfor skal der være konsekvens i den måde, man ændrer på. Man har ensidigt øget lejeværdien, mens standardfradraget forholdsmæssigt er formindsket, og så er der ikke længere konsekvens i det; så er det, det bliver socialt urimeligt, hr. skatte- og afgiftsminister!

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg vil takke fru Kirsten Jacobsen for, at hun efterlyser konsekvens i synspunkterne. Det gælder vel også fremskridtspartiets skattepolitiske synspunkter, at man må have lov til at efterlyse en vis konsekvens.

Det blev ikke dementeret efter mit første indlæg, at fremskridtspartiet rent faktisk i forbindelse med en bundgrænse af en eller anden størrelsesorden ønskede samtlige fradrag bortskaffet, så jeg må gå ud fra, at det er rigtigt. Et konsekvent standpunkt havde så været, at man ikke havde foreslået standardfradraget forhøjet, men foreslået det bibeholdt eller fjernet. Det er et inkonsekvent synspunkt principielt at mene, at samtlige fradrag skal bortskaffes, og så foreslå dette fradrag forhøjet. Så kan vi diskutere, hvem der er konsekvent, og hvem der er inkonsekvent.

Hr. Kaj Hansen fra DKP kan godt ved andre lejligheder se tingene i lidt større sammenhæng. Det lykkedes imidlertid ikke omkring forslaget om 500 mill. kr. i forhøjet provenu af stempelmærker, for hvis hr. Kaj Hansen havde været i stand til at se det i lidt større sammenhæng, havde han vidst, at de 500 mill. kr. for en stor dels vedkommende skulle bruges til at finansiere regeringens beskæftigelsesplan på 810 mill. kr., som ikke havde kostet et antal arbejdspladser, men som tværtimod netto havde givet op til 20.000 nye arbejdspladser. Det skulle pengene bruges til. Men der var kommunisterne ikke at finde. Det er meget, meget lettere at foreslå en lang række offentlige udgifter uden nogen form for dækning. Det er noget sværere, men nødvendigt, når man sidder i regering, at tilvejebringe en dækning på et så socialt rimeligt grundlag, som vi har gjort det her. Det var kommunisterne ikke i stand til at støtte.

Jeg er ligesom hr. Bernhard Baunsgaard afskåret fra at svare hr. Wilhjem, idet hverken hr. Wilhjem eller andre repræsentanter for partiet er til stede mere.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Selv om det er et regeringsforslag, vi her behandler, skal jeg gerne fortælle skatte- og afgiftsministeren, hvad fremskridtspartiets skattepolitik går ud på. Der står ingen steder, at fradragene skal afskaffes med indførelse af en bundgrænse på 60.000 kr. Fradragene skal afskaffes, når indkomstkatten er afskaffet, og det sker efter en ganske nøje lagt tidsplan efter indførelsen af den 60.000 kr.s bundgrænse. Hvis skatte- og afgiftsministeren ikke ved det, kan han jo gå over i sit ministerium og se alle vores tidligere forslag, så vil han finde ud af det.

Formanden:

Det er ikke fremskridtspartiets forslag, der er til behandling i dag. Det er første behandling af lovforslaget om lejeværdiregler m. v. Jeg henstiller, at ordførerne holder sig til det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der er såmænd godt nok socialt sigte i dette forslag. Fru Kirsten Jacobsen påpeger, at vi forhøjer lejeværdien, men ikke forhøjer standardfradraget. Det er der godt socialt sigte i, for det er sådan, at vi forhøjer lejeværdien, og det rammer de store indkomster, men vi forhøjer ikke det, der er en særlig fordel for de store indkomster, nemlig standardfradraget. Der er godt socialt sigte i det.

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Skatte- og afgiftsministeren taler om 500 mill. kr. Men skal vi nu holde os til den stempelafgift. Man har selv opgivet provenuet til 250 mill. kr. Det tal har man opgivet, det står i bilag nr. 23, og dér kan skatte- og afgiftsministeren slå op og finde det.

Når forhøjelsen af afgiften er beregnet til at give en øget arbejdsløshed på 1.000–2.000 i byggefagene, som der står i bilaget, er det klart, at vi ikke kan stemme for det. Man kan altså få 1.000–2.000 nye arbejdsløse bygningsarbejdere, og så kan man bruge de 250 mill. kr., man får ind i provenu, til at sætte dem i arbejde igen. Det minder mig om en gammel vise, som hedder »Hen til kommoden og tilbage igen«.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg skal bare afslutningsvis takke fru Kirsten Jacobsen for hendes eksempel på humor. Jeg forstår, at fremskridtspartiet mener, man skal afskaffe fradragene, når man har afskaffet indkomstkatten. God fornøjelse!

Til hr. Kaj Hansen skal jeg sige, at nettoprovenuet af forhøjelsen af stempelafgiften vil andrage 450–460 mill. kr. Det er det tal, vi har opereret med hele tiden, og det er et beløb, der for en stor dels vedkommende skulle medvirke til at finansiere beskæftigelsesplanen på de 810 mill. kr. Det er sammenhængen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om ejendomsskyld til staten. (Ændring som følge af omlægningen af det kommunale regnskabsår).

(Lovforslag nr. L 31. Fremsat 3/3 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Karl Nielsen (S):

Forslaget vedrører loven om ejendomsskyld til staten og er fremsat af ministeren som følge af, at det kommunale regnskabsår er omlagt, således at det følger kalenderåret fra 1. januar 1977.

Efter nugældende lov finder aftrapning af ejendomsskylden sted den 1. april, der følger nærmest efter en almindelig vurdering. Kommunerne har siden skatteåret 1972–73 opkrævet ejendomsskylden sammen med andre kommunale ejendomsskatter, og da kommunerne har omlagt regnskabsåret, vil det være mere praktisk, at nedtrapningen af ejendomsskylden, indtil den endeligt er afviklet, ændres fra den 1. april til den 1. januar, der følger nærmest efter en almindelig vurdering.

Jeg skal på baggrund heraf anbefale lovforslaget.

Socialdemokratiet stiller ikke krav om udvalgsarbejde, idet et helt igennem identisk lovforslag stort set var færdigbehandlet i første samling af folketingsåret 1976–77.

Wissing (FP):

Lovforslaget er en konsekvens af, at man har omlagt det kommunale regnskabsår, og fra fremskridtspartiets side har vi ingen bemærkninger ud over, at vi kan tilslutte os forslaget.

Aksel Pedersen (V):

Venstre havde hellere set den fikserede ejendomsskyld bortfalde. Vi har forsøgt at få et flertal derfor, men det er ikke lykkedes. Dette